

מבעד למסורה

(שטורים בהסתכלות)

היינו מוכן

ומזמן לקיים מצות

"ענה כסיל באילתו"

במכתבי זה הפעם,

ששלחתי לא לריס

שמונד פשה אלא

לפשה אחר משי

בנינו ע"י הווא טמיר ונעלם בשם כל ישראל; וכדי לזכות את הרבינו הנני מוסר לכם בזה הבינו התלמידים את פתשגור הכתב ככתבו והלשונו ממש:

לכבוד ידידי וש"ב היקר נמחור"ר ר' משה קזימא נ"י.

אחדש"ה הנני בא להודיעך כי קראתי בעיון רב את כל המגלה שלך להנציב בענין המאורעות שאירעו בפודים ומחמת שהיום ערב-פסח בעולנו וה"רבי" מורה בודאי מאד בהכנות של בדיקת-חמץ אחר נסיעתם של ריטשמונד וחבריו מן החוץ, קבלתי עלי את

הטרה לענות לך רק דברים אחדים — על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון.

וראשית כל דבר עלי להודיעך שלו הייתי אני במקום "הרבי", הייתי שואל אותך מכבד שאלת-תם: מ.י. ש.מ.ד. ר' משה קירגולם, ל"מאכער" גדול ולמדבר-נא-דאומתא שלהם, לספרא-רבא ולמוכיה בשער-בתרבים? אימתי למדת, יא חפיה את התורה הזאת וביחוד את מלאכת הכתב? חוששני שרק ה"חיתים" (חותם) שלך נטבע על התזכיר הזה לאחר לקיפת-הלשונו. בנהוני ורק שמך נקרא עלי!...

אמנם כן יש לך מזל של גוי, שהקב"ה זמן לכם "רבי" בעל מזג רך, שאינו יודע צורת שוט ורצועה, ולאחר ששהיתם בבית דבכם זה ארבע שנים, ראיתם כי אינו הולך בודרכי שאר-המלמדים בצפון, לא הביט און במעשיכם ולא כחה בכפי שטתו אינה חצובה ברזל ואינה זכה דם, וביחוד שהוא מנקייה-הדעת ושייך לעשרת-השבטים שלמד את לשונו לדבר, בולטיקה "כנ"טלמן אמתי, ע"כ הוא נוהג בד כבוד ונותן תשומת-לב לכל הצעותיכם, ואולם רואה אני בזה דוקא עקבתא-דמשיחא, מחמת שנתקיים בד הפסוק

במלאו: "וחוצפת יסגי" וחזקה היא על "הרבי" שלנו שכל מענותיו של הועד-הפועל שלכם נגדו תעשינה את פעולתו, ואי"ה בקרוב בימינו תצא פקוד דה מנבוה למשטרה, שמהיום והלאה — אם ימצא יהודי הרוג ב"מנשיה", יהא ברור להם, כלומר לשוטרים, לכתחילה ולמפרע שלא ננעה בו הלילה יד הערבים הנקיים, שהם בבחינת "נאשימין" בלע"ז, כידוע, ולא יטריחו את עצמם לחפש ביניהם את הרוצח, אלא שעליהם לאסר תומ"י את כל אנשי ת"א; ולעומת זה, אם יהרג ערבי באזור של לא-יפתות מעשרה קילומטר מת"א, יאסרו את כל היהודים, כי הרי ידוע מהנסיון שערבים לא הרגו מעולם ערבים ואפילו לא את טט-רנסקי בשכם ואת האשה האמריקנית בירושלם, אלא שהיהודים הורגים זא"ז בכל יום, ובתי-האסורים המלאים ב"ה רוצחים ושודדים מבני-דודנו, שנידוני דוקא ע"י שופטים אנגלים וערביים בארבע מיתות ב"ד — הם יזכחו! כ"כ נתנה פקודה ליהודים העוברים בנה-שלום, שארשת-פניהם תהא נוחה ממש כארשת-הפנים של הערבים בימי "נבי-מוסא"

או בשעה שאשה נאה מכנות-ישראל עוברת ביניהם ברחוב והם משמיעים קול-נחירה כתותחים מכל צד ולמען השם, שלא יתחככו בערבים מפני הסכנה, כמו בעמודי-החשמל של רוטנברג (Dangerous בלע"ז), אלא שילמדו מבני-דודנו להתקרב ולהתחבק בין אחב"י בשעת ההילולא של ר' שמעון הצדיק או אפילו בשעת הטיוילים ברחוב יפו בשבת-קדש בין מנחה למעריב. וביחוד עליהם לשמר את לשונם מ"קללות רעות" וללמד משכניהם לשונ-נקיה כידוע. ולמשטרה נתנה פקודה להשגיח ע"ז בשבע עינים!

הממשלה חייבת, כמוכח, לחפש את הפושעים ולדון אותם "בין שהם ערבים ובין שהם יהודים", וכדי להכיא שווי-משקל, נתנה פקודה למשטרה לאסור על כל עשרה ערבים יהודי אחד, כפי הנורמה. ובנוגע למניעת-פשעים, נתנו הוראות לועד-הלאומי מצד אחד ולחיים זוננפלד וסיעתו מצד שני לעורר פרעות, לעשות הפגנות, לשיר "פלסטין בלאדנא ואל-יהוד כלאבנא" לכבודך כראש כל חוצות, ולצאת בפעם בפעם בכרוזים מאיימים בנחמה

לפרסם גלויות-פרובוקציה של הדגל הציוני על מסגד-עומר וע"י הקבר הקדוש, בקצור להשתמש בכל האמצעים כבני-דודנו ממש, בכדי שיחול גם עלינו ונזכה אף אנו לחוק של מניעת-פשעים. ומה מאד נכמרו רחומי ולכי דוי על תושבי דודיה העלובים, על ה"אולאר" ועל ה"מסאכין" (ילדים מסכנים) האלה, שאינם נוגעים אפילו בזכוב על הקיר, והשל-טונות האכזרים שלנו הציקו להם באכזריות במשך ששה חדשים רצופים על לא-חמס בכפם, ולא זאת אלא שגם בני-דודנו הוציאו עליהם לע"ז וחושדים את ה"חלאילים" (חברנים) בכלל ואת בני ה"גיס" בפרט בשוד וזול ושאר מעשים-טובים. ובכדי לפייסם ולמנע להם להבא אי-נעימות, יצאה פקודה לאסר על כל אורחי א"י ערבים ויהודים ואפילו אנגלים במכוניותיהם לעבר בכל סביבות דורה, על דרך חברון, מבלי וסיקה של ר' משה קזימא, כדי שלא יביאו הלילה את אנשי "דורה" לידי נסיון, כפי שלמד ה"רבי" שלנו בודאי מתורת ישראל: "יתמו הטאים ולא חוטאים". וביחוד נגעו אל לבי עמוס עמוס יסגי

ריהם של אנשי תל-כרם, שהוכלו אחר כבוד בכבלי-ברזל אל ה"חדר-גיא", אלא שמשתומם אני מאד על הדבר, ששכחת ידיו ר' משה, להזכיר דרר-אנב את המסרה הקטן שקרה על-יד תל-כרם: מעשה בקצין אחד, כמד דומני, ונזכרה-ממשלה, שחתנפלו עליהם נתינד משם ואם זכרוני לא יטעני, היה גם נסיון של רצח, שלא הצליח במסרה. ומדי קראי בתזכיר איך השלטונות תופשים ערבים ברחובות יפו ומתנהנים אתם באפן רע מפני שהתנפלו על שני יהודים, זכרתי גם את המעשה שהיה ביפן, שתפשו את ה"רב" (בר בלע"ז) והתנהגו עמו בכפפות של משי, ממש עד שנתברר שלא דובים לא יער. ואידי דאתינא להכא, אגלה לך בלחש, שגם אני מתחיל להאמין סו"ס בדברי הועד הפועל שלכם, שישנה איזו אגודה יהודית חשאית מסודרת, אלא, שמפליא אותי קצת בראותי כי "היד השחורה" הידועה נתגלתה דוקא בשכם בין שכנינו הערבים הנקיים והתרבותיים, אעפ"י שהם רחוקים, כידוע, מעניני נאולת-הדם ואינם יודעים כלל מה זה "גום" ומה זו נקמת-דם למשל, ומה זה "חוטאים", כמו בימי תל-כרם

והקטנות והמלחמות שאינו פוסקות בין הכפרים הערבים — הלא תוכלנה להוכיח! ורא עקא, שישנה בת"א משטרה יהודית ואין בה אף ערבי אחד, שיוכל לנלות את האנוש החשאית הזו ואינש-אללאה בקרוב תצא פקודה לבטל את המשטרה היהודית בת"א, מחמת שהמשטרה בשכם בבית-שמן ובגניני, היא מלאה ב"ה יהודים, ואפילו בכאר-שבע ובעזה שיש בהו יהודים, אין שוגר עברי אפילו לרפואה. וסבת כל הצרות האלו המתרגשות ובי אות על בני-דודנו בארץ-ישמעאל, היא בלי שום ספק בותורים הרבים, שה"רבי" עושה תמיד ליהודים: הוא פתח בתי-ספר ליהודים על השבון הממשלה ואת כל כסף העזבונו של ש"ך כדודו מבגדד, אשר רק ליהודים לעניני החנוכה הוא אסר תהלוך כ"ת "נבי-מוסא" כדי שלא להרגו דים בתפלתם בפסח. ומכיון, שהיהודים ראו ש נהגת אתם בחבה ועושה לך כאלה, הרי הם יוצאים פשוטע ופוגעים ברנשות חרותים של פני "סאב אל-דין", כמו בימי תל-כרם

ולא עוד אלא שבחגגהפורים התחפש אחד היהודים בסינמה כשיר והתפלל כמוהם ועוד שיר אחד (מין "מרדכי הצדיק") רכב על סוס וטייל ברחובות ירושלים ביום פורים עם זנב ארוך ר"ל מאחוריו. שהזכיר ממש את תהלוכת "נבי מוסא" בקצור מעשים נוראים העלולים לפגוע ברגשי הדת של בני-דודנו. אלא מה עושה הקב"ה? — וכל המעשה הזה שטר וכזב!...

וכבר היה לעולמים, ידידי ר' משה, מעשה דומה לזה לפניו. כדאיכא במדרש, כלומר ב"תאריך" שלנו:

מעשה בטריאנוס-פשה ממלכות-רומי שבא למשל על א"י דוקא ביום ט' באב, והיו אחב"י אבלים, כנהוג. כשעזב טריאנוס את ירושלים היה יום פורים וכל היהודים היו מתחפשים ושמתים, כמנהג החג הזה. וזו אז תכשיטים כמותך שהלכו והלשינו : — "יש מנדוב אל-סאמי! — כך לו אז בתזכירם — אלה היהודים, את למשל עליהם התאבלו וכשיצאת הרי הם שמחים, מתחפשים ולועגים...

והסיבה העקרית לכל הפשעים האלה

מצד אחב"י — למה אכחד? את האמת חן מותר להגיד אפילו על אבא! — היא "הכ-רות בלפור" . . . וכדי להסיר את כל הסבות האלו ולהפטר מכל הצרה הזו, צריך לאסר על היהודים אסור גמור לעשות "ירידים" ולסגר תומ"י אפילו בערכי-פסח את היריד בת"א. כרצונו של ד"ר מוסינזון שהתלקחה בו פתאם התורה, כנראה, כדי שלא יבואו שם בני-דודנו לאלפים ולא ישתוממו על מעשי "שיטאן" של היהודים; ביחוד צריך להרס מיד את תחנות-החשמל של רוטנברג, לעקר מן השרש את העמודים-המוזיקים ולש-בר כרסוסים את המנורות ברחובות, ולא יהיה אור בכל מושבותם, שהוא מזיק לעינים כידוע, כי אמנם הולים להשתמש ב"קנדיל" הקדוש כזקנם ר' ישמעאל בשעתו . . . והעיקר, שיתנו לך חופשה לאי-אלה שנים לטייל קצת למלטה, כשם שהרב המופתי שלכם עזב פתאום את חג הרמדן שלו באמצע ונוסע לבגדד לפני "נבי מוסא", ומסתמא יש דברים בגו י...

ועל דבריד האחרונים, ר' משה שלי, בנוגע לאחריות על כל מה שקרה וכיחוד לכל מח ש י ס ר ה, עלי לענות לך כי

גם דודנו ישמעאל, בהיותו בן שלש-עשרה שנה, רצה לעשות כך לאהיו הצעיר יצחק'ל, אלא שהקב"ה הודיע מיד לשרה אמנו והיא שלחה מפניה את הבחור-הצדיק לחלוטין... איומים כאלה: "אל-קטל ואל-זאראד יאקון עליכום" אינם מועילים, מחמת שיהודי א"י נודעים ב"ה את ה"סונץ" הזה ממש כמזכר, בשעת הצרה, והגזע-סוכות ה הוא יוכיח!...

כך הוא הדבר, ש"ב חורגי ר' משה, אנו מגלגלים בידינו את כגלת "הכרות-בלפור", עושים ממנה שפופרת ו מ צ פ צ פ פ י ס ב ה על כל התכניות של איומים שלכם...

"בכל דור ודור" . . . ומחמת שאני אץ לדרכי לטבריה — הנני גומר הפעם — ועליכום אסאלאם!... שלך בלב ונפש ע ז ז מ ז ת

כך טבעו וכך מזלו של דאר-היום מששת ימי-בראשית, שכל דבריו מתקיימים ב"ה: החל מפרשת "לך לך" וגמר במסכת "אנו

כאשימים", כפי שקראתם בודאי ב"הארץ" גופא ע"ד פטוריו של רופין ומנויו של ראש האופוזיציה ר' די לימת...

ולא עוד אלא שאפילו השקרים של דאר-היום מתאמתים, והא ראיה: בראשון לאפריל פרסם (לא בדישי!) ידיעה ע"א 25000 דולר, ששלח הרב קוק מאמריקה והיה ששון ושמחה כל אותו היום, והנה הגיעו ב"ה חמשת אלפים פונטים טבין ות"י קילין מהרב קוק לכבוד פסח וכל המלמדים והישיבות יקיימו באמת את מצות: ושמתה בחגד... אלא, שמי שיש לו מנה רוצה מאתים, והנה באו אלי אחדים מהמלמדים בתרעמת על "דאר-היום", שלא פרסם ברא-שון לאפריל מ א א ה אלף דולר במקום עשרים וחמשה אלף!..

והכל נגמר, כמו שאומר הצרפתי בשירה, כלומר באופירה.

והאמת אניד לכם, רבותי, כי מכל המערכות של "רם ויעל" (רומיאו ויוליה בעברית של האופירה שלנו), הצליח דוקא

המערכה שתחת הנהלתו של הקומפוזיטור דוכו...

וגם באו עולם הפור: הנציב של מכתב-ברכה לגולינקין באנגלית והמושל סטורס — ב ע ב ר י ת... לדידי, הייתי מוחל לו שיכתב אנגלית, ויצרף לברכותיו ולאחוליו היפים, במה אלפים לבסוסה של האופירה...

וכשאני לעצמי לא נהניתי כ"כ מנאו-מו המוצלח של אושישקין, כמו מהמחזה הנהדר לראות את שכנינו שישבו לעשרות עם זוגותיהם ונאלצו לשמע דרשות בעברית... ולאחד שנשמע נאווו המצוין של קלוזנר, באה הצעה מאת הקהל לשלח מכתב תודה לילין ולמיוחס, שהיו צריכים לנאם גם הם ולא באו...

ולכופי הנני מברך את כל תלמידי ותלמידותי די בכל אתר ואתר בברכת חג שמח ופסח כשר וארבע כוסות מיון הכרמל-המזרחי המשובח של ז כ ר ו ז י ע ק ב דוקא.